

ČÍSLO 3 (59)
Duben 2013

CENA 5,- Kč

Velikonoční dílny

Vzpomínáte si na velikonoční dílny? Ptali jsme se vás na různé otázky, ale také jsme vás fotili při práci. Někteří se nám svěřili, ale jiní se před námi spíše schovávali.

Jako první jsme se vás ptali, proč jste se přihlásili na tu určitou dílnu. Většinou jsme slýchávali: „Kvůli kamarádovi, protože jinde nebylo místo.“ Ale také jsme zaslechli: „Abych si šplh u paní učitelky“.

Druhá otázka, kterou jsme vám položili, byla, jestli jste na této dílně spokojeni. Nejčastější odpovědi bylo: „Ano, ale moc mě to tu nebaví.“ Dále: „Ano, protože jsem tu byla i minule“. A teď ještě pár fotek.

PEM

Protentokrát 2 hry v IQčku!

GTA V.

Pokračování legendární série Grand Theft Auto s pořadovým číslem pět na sebe přitahuje ohromnou pozornost. Konečně jsme se dočkali nového GTA, v krásném HD kabátku. Chybět by tak neměly rozlehlé pláně, výlety do hor nebo na venkov, letadla a v neposlední řadě ani stíhačky.

Minimální systémové požadavky:

OS: Windows XP, Vista, Windows 7–8

CPU: Intel Core 2 Duo 3 GHz

RAM: 3 GB and +

HDD: 30 GB free disk space +

Zvuková karta: DirectX 9 Compatible

DirectX: Version 9

Grafická karta: Nvidia 8600

CALL OF DUTY: MODERN WARFARE 3

Příběh MW3 pokračuje tam, kde skončila dvojka. Opět se točí kolem Makarova. Hned v úvodu hry se podíváte do okupovaného New Yorku a nasednete na kolotoč událostí, které vás zavedou do celého světa. Nesmí chybět nějaká ta rozvojová africká země, ale podíváte se i na známější místa. Do Paříže Hamburku a do... PRAHY! Nečekejte, že budete 100% poznávat místa, po kterých se budete pohybovat, ale Karlův most je rozpoznatelný docela dobře. Spíš je důležité, že na vás z několika misí, které se v našem hlavním městě odehrávají, atmosféra Prahy prostě dýchá. Je naprosto smyšlená, ale máte jednoduše pocit, že „jste doma“. Potěší také přítomnost českého odboje. Vojáci mají hezká česká jména, i když je pravda, že se moc nekonají Pavlové, Martinové či Michalové, ale spíše různí Řehořové a Svatoplukové.

Minimální systémové požadavky:

CPU: Intel® Core™ 2 Duo E6600

RAM: 2GB RAM

VGA: 256 MB NVIDIA® GeForce™ 8600GT

DX: DirectX® 9.0C or later

OS: Windows® XP / Windows Vista® / Windows® 7

NYL, SVM

Fejeton z hodiny dějepisu – období krize (nejen ve státě)

Děják je můj nejoblíbenější předmět. A není to jenom proto, že ho máme poslední hodinu a pak se už jen běží na oběd. Zkrátka: Dějepis je většinou pohoda, mrzutá učitelka, zdechlé prostředí (vždy), zombie společnost (obvykle). Mám ale dějepis a historii jako takovou tak ráda, že jsem se přihlásila i na dějepisnou olympiádu, postoupila do okresního a poté i do krajského kola... Toho dne jsem už měla knihu, kterou nám uložili jako doporučenou četbu, skoro přečtenou a už jsem jenom čekala na lísteček s časem, v kolik a odkud odjedeme z Jaroměře do Hradce...

Zvoní na poslední hodinu a paní učitelka přichází... Postaví se za katedru, mrskne učebnicemi na stůl a důrazně nás upozorní, že je (opět) na konci sil a nervů a že „pokud nechcete poznat mou našťvanou stránku, budete mlčet!“ Jakmile to dořekne, můj spolusedící se ke mně nakloní a, protože mutuje a neumí šeptat, zapiští, „to říká pořád!“ Pak ještě něco vypráví, ale už ho nevnímám a sleduju účin nabručený obličej, kterým pokukuje po mém sousedovi a procedí skrz zuby, „ty jsi nerozuměl, nebo chceš poznat mou našťvanou stránku?“ Soused se zašklebí, pokrčí nos a zamručí, „trhni si!“ Pak se paní učitelka začne vyptávat, „máte už dopsaný zápis Vzestup USA? Ne? Tak kde jste teda skončili? Už jsme začali probírat Rusko za posledních Romanovců?“ A tak dál... Pak se přihlásí Martin se slovy: „Mám referát!“ „Na co?“ „Sever a Jih.“ „Dobře, tak pojď.“ Začne rovnat učebnice a sešity, které roztahala po stole, složí je na kupičku a přesouvá se do zadní lavice, vedle Cvrka. Martin důležitě zasouvá flešku do počítače, posadí se na židli, zavrtí se a čeká, až začne daťák pracovat a zobrazí na smartce jeho výtvar. Mezitím se pokouší dělat legraci a požaduje po mém sousedovi žakovskou. Ten ho odbyde několika sprostými slovy, to už ale referát běží a Martin, alias bůček, začíná mluvit...

... po velice hlasitém, ale drmolivém přednesu, písmu, které nebylo díky své titěrnosti a barvě vůbec vidět a navíc tématu, který mě vůbec nezaujal, jsem během posledních tří hustě popsaných stránek musela držet silou vůle víčka otevřená. Martin končí, úča práská propiskou o lavici a vyzývá mě, „Áďo, zhodnoť!“ Proč zase já? Tohle tak nerada dělám, strašně nerada je srážím. A podobné aktivity, jako je třeba kritika kámošova referátu, mi jsou protivné, od toho jsou tady jiní. Po několika minutách dumání prohlásím, „měl hezký pozadí.“ „Vážně,“ diví se úča, „Martine, otoč se.“ Všeobecný tlemeneč. Nakonec mu nařídí, aby jej přetvořil, a já jsem z toho venku ☺.

„Rozdělte se do skupin,“ utvoříme formace. „Jdi pro skupinovku,“ říkám sousedovi. S otráveným obličejem se dopotácí ke katedře, sebere papír, několikrát mu spadne a až pak ho, umolousaný a špinavý, mrskne na naší lavici. „Kubo, podepisuj,“ otočím papír ke Kubovi a on na něj nasmolí naše čtyři jména. Pak si ho vezmu já a od shora až dolu ho vyplním (mě se ty skupinovky zdají strašně jednoduchý☺), klukům ho nedám, stejně akorát zdržují. Aby se neřeklo, občas se jich na něco zeptám a na konci je nechám „zkontrolovat“ „naší“ práci. Ale nestěžuju si, mně to vyhovuje. Už jsem zmínila, že toho dne byl zrovna pampeliškový den? Jako odměnu za správně vyplněnou skupinovku dostáváme pampelišky. Zpátky k olympiádě: „Paní učitelko, dáte mi ten lísteček s časem?“ Pídím se po něm, ale úča si opěť bradu do dlaně a říká, „nevzala jsem ho, zapišeš to do žakovský.“ Otevírám žakovskou a nechávám si diktovat. Mezitím všichni šneci odevzdají absurdně jednoduchou skupinovku, na které do teď „makali.“ Úča rozdává pampelišky, a diktuje zároveň. Pak po mně chce, aby ji poslala žakovskou k podpisu. Zmatená situací zapisuji do žakovský „DE, Rusko za posledních Romanovců“ a posílám ji na katedru. Úča podepisuje informaci o odjezdu a diví se, „proč je tady ta jednička? Rusko za posledních Romanovců?“ Koukne po mně, jakoby mně, jediné žákyni naší třídy, která ji při hodinách vnímá, říkála „jsi blbá, nebo co?“ Nechápu, už delší dobu se ocitám v krizi, proto mi déle trvá, než něco pochopím, případně zaregistruju, že na mě někdo mluví (ten pocit asi všichni znáte☺). „Co jsem provedla?“ Ptám se provinile. Úča zvýší hlas a mlátí mojí beztak dost jetou žakovskou o stůl, její pozvednuté koutky ale říkají, že jsem ji pobavila, „Vždyť jsem říkala, že za tuhle skupinovku dostanete jenom pampelišky, tak proč si to tam píšeš? Čím posloucháš? ...“ A takové ty obvyklé učitelské tlachy na téma nepozornost žáků. V naší třídě propuká všeobecný rozruch, všichni se tlemí a ti, co se ještě nesmějí, jsou burcováni ostatními, co už pochopili, že moje „šprťácká krize“, o které jsem jim vyprávěla, je nejspíš skutečností... se slovy „nic nepodepíšu“ úča hodí mou žakovskou zpátky a já rudnu – takovej megatrapas! Cítím se ještě trapněji, když vidím rudolícího bůčka, jak se dáví v záchvatu dusícího výtlemu. Proč se tlemíš, bůčku, vždyť jsem tě oddálila od beztak jisté dvojky z referátu! Soused se taky přidušuje, ale ze solidarity se snaží uklidnit, bohužel, jako herec nestojí za nic. No co, i šprti se občas seknou, zvláště pokud se nacházejí v krizi...

JEA

Gymplačka

4. kapitola

Už je to tady. Apríl a Velikonoce dohromady. Mám strach pozvat někoho z kluků na koledu, ale nakonec dám na Markétiny rady. Pozvu Honzu a Marka.

Aprílový den

Jdu do školy a cestou se stavuju pro Markétu. Povídáme si, co klukům dnes provedeme. „A co kdybychom jim prohodily sešity?“ navrhla Markéta. Má odpověď zní ano. Frčíme do školy a děláme jakoby nic. Poté, co jsme přišly do třídy a kluci tam nebyli, vyměnily jsme jim sešity. Při češtině nastal nečekaně diktát. Tušila jsem, že si učitelka na apríl určitě něco vymyslí. Kluci o tom nevěděli, a proto nevědomě psali do sešitu toho druhého.

O den později

Marek rozdává sešity. Když usedne do lavice, prohlíží si svoji známku, je v šoku. Ihned to běží oznámit učitelce. „Nevím, co se to s tebou stalo, Marku, ale tentokrát máš za pět. Udělal si příšerně chyb,“ bručela češtinářka. Marek byl ponížen před celou třídou. Honzovi se jeho dobrá známka zdála příliš podivná. Za češtinářkou šel taktéž. „Milý Honzo, moc si mě překvapil. Máš za jedna.“ Honza se však bystře podíval do sešitu a dodal: „Paní učitelko, podívejte se, přece to není můj škrabopis!“ O přestávce si Lotka stoupla na katedru a zařvala: „Honza a Marek, to je pane párek. Vyměnili si sešity, známky jsou však příšitý!“ Lucka se zachechtala: „A dá se ten párek jíst?“ zeptala se trapně. Teda, jak ta se ztrapňuje, to je neskutečný, pomyslela jsem si a začala jsem se smát taky. Markéta mi začala šeptat, jak se nám to vydařilo, ale v ten moment nás spatřil Marek. „Padáme!“ zařve Markéta. Vezmeme nohy na ramena a metelíme si to na dívčí záchody. O dalších přestávkách jsme však výprask od kluků nedostaly.

Velikonoce

Když jsem se probudila, šla jsem nakrmit psa. Potom jsem vynesla koš. V tu ránu se na mě z křoví vyřítili Honza s Markem s pomlázkami a já dostala právem výprask. Začala jsem utíkat domů, ale kluci mě dohnali a já jim musela slíbit koledu. V klidu jsme došli domů. „Hody hody doprovody, hospodyňko dobrá, máme na vás otázku, dostaneme pomlázku? Pokud nám ji darujete, do nebe se dostanete, sobě neuškodíte a dítě porodíte.“ První lidovou staročeskou básničku mám za sebou. Věnuji Markovi pomlázku v podobě malé čokolády a lízátko. Samozřejmě i s vajíčkem. „Hody hody doprovody, dejte vejce malovaný, nedáte-li malovaný, dejte aspoň bílý, slepice vám snese jiný.“ I Honza dostal vajíčko. Oba odešli domů a já zavolala Markétě a oznámila jí jasné sbohem. Přestaly jsme být kamarádky, protože to byl Markétin nápad, vyměnit klukům sešity. A co jsem se dozvěděla, k Markétě nepřišli.

KRR, KAR

Prověrky aneb smrtelně nebezpečný apríl

Tentokrát to bude tak vtipné, že si někdo možná bude smíchy kopat hrob. Narazila jsem na velice probírané téma (aspoň na naší škole). Právě na konci roku se to téma řeší. Pokud si myslíte vysvědčení, jste celkem blízko. Myslela jsem prověrky. Napadli mě nějaké případy, jak z prvních, tak z devátých tříd. Třeba jde jeden čtvrták do školy s pocitem, že dnes nic nepíšou. Ve třídě si ale uvědomí, že jeho domněnka špatná, velmi špatná. Na tabuli uvidí vzkaz, kde stojí: dnes o páté hodině píšeme prověrku z vlastivědy. Ostatní si připravují na stůl s klidem, že všechno umí. Ale co ten, který to nevěděl? Má šanci se všechno naučit? První, co udělá, bude asi to, že si připraví a s učebnicí uteče na záchod.

Největší překvapení nebylo, že všechno umí, ale to, že když otevřel dveře kabinky, našel v ní další tři žáky s učebnicí. Přidá se k nim, ale jakmile zavřou dveře, zazvoní. Přijde učitel a zeptá se, co tady dělají, když už dávno zvonilo. Za trest napíšou „už nikdy nebudu s kamarády v jedné kabině splachovat do záchodu učebnice z vlastivědy“. První hodinu je čeština, což znamená nudné dávání pozor. Přestávka je záchrana všeho. Letí s učebnicí k oknu, kde je bezpečněji (tedy líp než na záchodě). Za chvíli zvoní a on se vrací do třídy. Dostane vynadáno, že si nepřipravil na hodinu matematiky. Ale přece jenom jedna věc se mu povede, a to naučit se na prověrku z matematiky. Ale ouha. Chvilí čekají na učitelku. Když přijde, šprtky začnou křičet, jestli budeme psát (jako vždy).

Paní učitelka řekla: „Omlouvám se vám, ale já jsem na to zapomněla.“ „Tak tohle už je moc. Nejdřív se doma učím jak strhaný na matiku. Nejdou na kroužek. A teď jste mi potvrdila, že jste sklerotička jako blázen.“ Začne křičet čtvrták. Učitelka přijde ke stolu a vezme mu žákovskou (jak typické). Skončila matika a on letí do kantýny (protože mu mamka zapomněla připravit svačinu). Když tak letí po schodech, omylem zakopne o svoji rozbitou pantofli. Nechtěně strčí do jednoho prvňáka a ten začne vřískat. Když se ho snaží uklidnit, prvňák se opravdu zklidní (to je šance), ale jen se ten mrňous ohlédne, uvidí učitelku a opět začne řvát, jenže trochu silněji. Všichni zvědavci se na něj koukají jako na vraha. Paní učitelka k němu přijde a začne křičet, jak ošklivě se chová ke spolužákovi, jak by si zasloužil dostat na zadek a jak bude vypadat jeho trest (jak ve školce).

Když se ale pustí do toho, že má rozbité brýle, že špatně vidí a že ztratil pero, takže si školní řád opsat nedokáže (nic z toho není pravda). Po minutovém přemlouvání si učitelka dá říct a on dostane obyčejnou poznámku a teprve pak jde do kantýny. Ta milá paní ho rychle obslouží a pak letí nahoru. Tam ho nečeká žádné překvapení, nýbrž opakované vynadání za nepřipravenou hromádku na angličtinu. Tentokrát i s trestem (jak nudné). Když angličtina skončí, jde na chodbu se učit a najíst. Končí přestávka a on jde hned do třídy. Teď je pracák a on dostane pětku za to, že nemá pomůcky. Celou hodinu si kreslil různé obrázky (jako například komiks na téma „zapomenutí prověrky“.

Je přestávka a on jde svačit a učit se. Je poslední šance se něco naučit, ale jen co otevře učebnici, zjistí, že si všechno přečetl a že to umí. Jde na záchod, kde je přímo obří fronta. Když fronta zmizí, zazvoní a on tam zůstal sám. Je už hotov a jde si umýt ruce. Jenže to byla chyba, velká chyba. Uslyší kroky. Přijde učitel a vynadá mu. Dojde do třídy, a když přijde, za ním se objeví učitelka, která mu vynadá, že není na místě. Šprtky si připravily pera, když v tom je učitelka zarazila: „Možná jste si toho nevšimly, ale dneska je 1. dubna, což znamená,“ chvilka napětí „apríl!“ Někdo se směje, někdo brečí. A co čtvrták? „ÁÁÁáááá“

JET

Aprílové schválnosti

Toaleta

Toaleta je vděčné místo všech žertů. Všichni se sem uchylujeme s důvěrou, za úlevou a do bezpečí. Proto právě tady vzniknul jeden z nejpoužívanějších aprílových (kanadských) žertů. Stačí k němu tenká průhledná smršťovací fólie. Ideální dobou pro samotný akt je pak noc nebo časně ráno, kdy je každý ospalý a nepozorný. Natáhněte fólii pod záchodové prkýnko napříč přes celou mísu tak, aby nikde nebyly vidět žádné záhyby, vlny a nerovnosti...

Kde je Pepa?

Nestojí vás vůbec nic kromě sebeovládání. Vyhleďte si jakýkoli obchod (nebo stánek s občerstvením) a jeden za druhým tam v intervalu několika minut chodte a ptejte se: "Prosím Vás nebyl tady Pepa?" Když už je oběť dostatečně připravená (rudne, kleje a z uší jí stoupá za pronikavého pískání pára), poslední z vás k ní přijde a zeptá se: „Dobrý den, já jsem Pepa. Nehledal mě tady někdo?" Sportovní obuv pro rychlý ústup doporučuji.

Natržený zadek

Každý se určitě lekne. Potřebovat budete kus staré hadry (trička, trenek nebo hodně velkých slipů) a něco, pro co se každý rád ohne. Taková věc je jen jedna. Peníze. Ani jich nemusí být moc. Na místě, kde se můžete poměrně dobře schovat, je položte na zem a čekejte, až je někdo uvidí. Jakmile se pro ně ohne, vyčíhejte okamžik, kdy má kalhoty na zadku nejvíc napnuté a látku ve svých rukách roztrhněte. Pak už jen pozorujte, jak dotyčná oběť třesí oči, sahá si na...

JIV

Televizní ovladač – příčina všeho zla

Každý známe ty věčné rodinné rozpory u televize, kdy se rodina rozdělí na dva tábory, z nichž každý očekává jiný pořad, v tom horším případě se každý člen chce koukat na něco jiného... Každý si tím občas (někdo každý den) prochází. Příčinou a původcem všeho zla je přitom jedna jediná zatracená věc – televizní ovladač (popřípadě nedostatek funkčních televizí). Největší maso je, když naše milá pětičlenná rodinka sedí narovnaná na gauči před telkou (jako Simpsonovi), na stole leží ubohý ovladač a všichni ho chtivě pozorují. Po úderu osmé se celá rodina pomlátí, když se na ovladač všichni vrhnou, za účelem ho ukořistit a naladit program, na který se dnes chtějí dívat. U nás většinou vyhraje táta, který někomu z nás vyrve jablko sváru z dlaní a právem hlavy rodiny se prohlásí za jeho vlastníka, nás, své tři dcery, pošle do postele, matku do kuchyně a soukromě si pustí fotbal, hockey, případně konstatuje, že v televizi dávají trus a pustí si na plný pecky Beethovenovu Osudovou... Jednou to ale bylo jinak...

„Máti,“ křičím na mou drahou maminku do kuchyně, kde právě maže palačinky džemem, „kolik je?“ „Za pět osm.“ Houkne na mě. Tahle zpráva okamžitě zmobilizuje naši líně se povalující rodinu, která se nahrne na gauč a čeká, až hodiny začnou bít osmou. Dneska mají dávat poslední premiérový díl Tudorovců, na který se hrozně těším. Už od rána se mi hlavou honí jediná myšlenka: Musím náš každodenní zápas vyhrát alespoň dnes večer! Proto jsem vymyslela lest, vlastně podvod. V šest jsem vyndala z ovladače baterky, stejně u nás až do půl osmé běží Animáček na Barrandově, a pak se díváme na počasí. Hodiny bijí... chvílka pravdy nastává. Otec by se chtěl koukat na fotbalový match, matka na Hříšné lidi města pražského a následně na třicet případů majora Zemana, má mladší sestra by se ráda koukala na Záhady vesmíru a nejmladší sestra by si zase ráda pustila večerní dávku Šmoulů, na kterou už ale nemá nikdo nervy. Kdo by je také po dvouhodinovém maratonu animáků měl? Hodiny došly. Vrhám se po ovladači a odstrkuju nejmladší sestru z cesty, ta padá na zem a začne kvičet, přibíhá za ní matka – ty dvě jsou už mimo hru. Zbýváme já, mladší sestra a otec. Záměrně drknu do sestřiny tašky, na níž má vyrovnané samolepky, které dávají v Penny, když koupíte něco nad dvě stovky. Sestra se hroutí a s pláčem klesá k zemi – vyřízena- Ještě táta. Ten popadá ovladač a zběsile cvaká na knoflík s dvojkou, ale nic se neděje, jediná já vím proč. Táta třese s ovladačem, mlátí s ním o zem, hopsá na něm, sedá si na něj, ale nic nepomáhá. „Kruc! Televize je v háji, no to nám ještě scházelo!“ Mrští ovladačem na zem, zvedám ho a nenápadně do něj vkládám baterie, pak přepnu na devatenáctku, kde máme HBO. „Jak jsi to udělala?“ Diví se otec. „Jsem kouzelnice!“ Prohlašuji, „a jako taková nárokuji si právo, když už jsem tu pikslu rozjela, se na ní ještě dneska koukat.“ „Ale, ale, nějaká cáklá, ne?“ Zkousím to na city. „Papánku, prosím,“ škemrám, „fotbal dávají každé druhé dny, ale Tudorovce jenom jednou týdně, víš vůbec, jak dlouho se to stahuje?“ „Nevím. A na tu kapitální blbost se koukat nebudu!“ „Nemusíš, půjčím ti rádio, můžeš si pustit Osudovou, jako vždycky.“ Plazím se před ním po zemi, připomínám, že jsem to já, kdo s ním každou neděli místo rozjímání vyváží bordel do sběrného dvora, upozorňuji, kolik jsem toho dneska udělala, jak jsem unavená, jak se mi ve škole dařilo... Nakonec přistoupíme ke kompromisu, „dobře, budeme se ale koukat všichni.“ Rozhoduje nakonec táta a svolává všechny poražené sestry a matku na gauč...

Tátu to po chvíli přestane bavit a jde si raději lehnout. A já se sestrami a s matkou se nedohodneme, výsledek našeho přepínání je asi takový. „... byla jsem nevinná Jindřichu, všechna obvinění byla ...“ „... vzhledem k vzdálenosti Jupiteru od Země senzibilní...“ „...pane inspektore, soudím ...“ „... že nám Gargamel ukradl jádro posvátného stromu ...“ „...ve jménu krále anglického, vás za vaše zločiny mám povinnost odvést do ...“ „...šmoulí vesnice, tam nám poradí taťka ...“ „... Saturn, který díky svým prstencům vypadá ...“ „... to jako vražda uškrcením ...“ „... Charlesi, cítím povinnost se ti svěřit se svým vztahem k anglickému ...“ „... kráteru, který před mnoha miliony let vytvořil ...“ „... Azrael! Prchejte! Jinak nás ...“ „... vezmu do Dejvic, aby se tam prošla, třeba na něco ..“ „...umřela! Proč mě opustila, Cromwelle? Přitom jsem miloval ...“ „...Halleyovu kometu, jež ...“ „... tu zavražděnou znásilnili, ještě před ...“ „...dopadem zmíněné komety ...“ „... ale taťka Šmoula nám poradí, uvidíš ...“ „... královnu Alžbětu, jež vládla Anglii dlouhých ...“ „... dalších milionů let, dokud meteorit nezbořil ...“ „...šmoulí vesnici vykradl ...“ „... to musíme prošetřit, inspektore! Kde je ..“ „... lady Marie Tudorovna! Pokloň se ...“ „... smrti jsem ještě neurčil. Ale pracuji na tom...“ Já taky.

Tady alespoň vidíte ten lidský narcismus, já! Já! Já! A s tímhle jdeme do života?

Nikdo není dokonalý

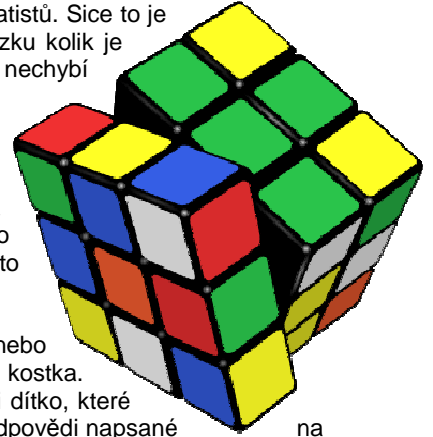
Již poněkolkáté tu mám pro vás zajímavé otázky. Jak si s nimi poradili naši vybraní?

Jako obvykle jsme začali na prvním stupni. První otázka byla, **co je to karotka**. Někteří odpovídali, že to je anglicky mrkev. Tato odpověď byla zároveň i tou nevhodnější odpovědí. Další totiž byly, že je to zelenina (ano, dalo by se), že je to dům, boty a naprosto vyžebnaná odpověď, že je to mikina. No, mohlo to být i horší.

Co je to kimono. To byla další otázka. Nejbližší odpovědi bylo, že je to župan karatistů. Sice to je trochu něco jiného, ale oproti dalším odpovědím to je, jako odpověď dva na otázku kolik je jedna a jedna. Dále jsem se dozvěděla, že to je zvíře a že je to kyklop. Aspoň tomu nechybí originalnost.

Třetí otázka byla, **co je to Mexická vlna**. Pro znalce sportu, především fotbalu, to je otázka lehká jako pírkó. Jednoho človíčka z prvního stupně jsme na to vybrali dobře. Ten nám odpověděl správně. Ale na další jsme takové štěstí neměli. Jedna odpověď nebyla tak daleko. Tou bylo, že to je tanec. Ale třetí odpověď. Tuto odpověď jsem očekávala od té doby, co mě tato otázka napadla. A ta byla, že je to vlna, která se blíží k Mexiku.

Na otázku, **co je to Rubikova kostka**, jsem dostala samé správné odpovědi, nebo aspoň odpovědi blízké se pravdě. Třeba že je to hlavolamová kostka nebo barevná kostka. Ale jedna odpověď byla originální. Nad tou jsme se museli pousmát. Řeklo nám ji dítě, které není zrovna ze čtvrté třídy. Řeklo nám, že je to kůň. Aspoň nám to trochu oživilo odpovědi napsané na papíře.

Poslední otázka na prvním stupni byla, **co je to danajský dar**. Ani jedna z odpovědí nebyla správná. Ale zase jsem aspoň slyšela zajímavé odpovědi, že je to dárek od Santa Clause, že je to posvátný dar anebo že je to prostě dárek. Přisáhám, tato otázka není úplně nejléčí, ale aspoň jsem se dozvěděla něco zajímavého.

Jdeme na druhý stupeň. Zde byla první otázka, **co je to augit**. Nad odpověďmi, které se mi dostaly, jsem se nemohla spolu s odpovídajícími ubránit smíchu. Někdo řekl, že je to kámen, to bylo nejbližší, ale ostatní odpovědi jsou minimálně k pouštění. Mé uši se dozvěděly, že je to rozhodnutí nebo že je to dokument. Stejně ale nejtipnější odpovědi bylo, že Gita řekne au. To prostě nešlo se neubránit smíchu. No nic, jedeme dál.

Druhá otázka byla, **co je to tomograf**. Zase se mi dostaly zajímavé odpovědi. Třeba, že je to graf všech Tomášů (další neočekávaný výbuch smíchu). Nebo jsme se dozvěděli, že je to se zemí, anebo taky, že je to graf rajčat. Další oživení. Ještě jsem dostala odpověď, že je to promítací středisko. Ani jedna z odpovědí nebyla ta pravá. Ale to nevadí. Právě naopak.

Třetí otázka byla, **co je to kanafas**. Mně se hned vybavil Kanafásek, polštář nebo peřina (teď nevím co) z jednoho večerníčku. A nebyla jsem jediná. Pár takovýchle odpovědí jsem taky získala. Ale to mi nestačilo, a tak jsem se vyptávala dál, až jsem narazila na ty odpovědi, které jsem chtěla slyšet. Knoflík, člověk a rostlina. Další originální odpovědi.

Co jsou to šibřinky. To byla další otázka. Na tuto otázku jsem dostala velice zajímavé odpovědi. Ani jedna se vůbec nepřibližovala té skutečné. Spíš se to hodilo ke znění slova šibřinky. Ale stejně. Lezení po žebřinách a žebra. Ještě jsem zjistila odpovědi, které byly úplně mimo. Že by mi někdo na tuto otázku odpověděl, že je to skok z okna nebo houba, to jsem teda nečekala.

Poslední otázkou bylo, **co je to katastr**. Odpovědi na tuto otázku se podobaly spíše zase znění slova. Ale jedna odpověď mě obzvláště přivedla spolu s odpovídajícími k totálnímu výbuchu smíchu. Bohužel se nehodí, abych to sem psala, ale já myslím, že si to každý domyslí. Dalšími zajímavými odpověďmi bylo, že je to nosič katastrů, že je to seznam všech katů anebo stříhání katů. Ani jedna z odpovědí se neblížila k té správné. A ono dobře. Aspoň jsme měli radost ze života.

KAR

Rozhovor ...

tentokrát

již s bývalou paní učitelkou Veronikou Ptáčkovou

- **Líbila se vám naše škola?**

Vaše škola se mi líbila moc – škola je velmi přehledná, moderně vybavená. Také učitelé na vaší škole jsou milí a ochotní. Za dobu mého působení u vás jsem se nesetkala s nikým, kdo by mě odmítl pomoci nebo se ke mně choval nevlídně.

- **Kde jste studovala?**

V Hradci Králové na Pedagogické fakultě.

- **Kde jste všude učila a jak dlouho?**

V rámci pedagogické praxe jsem krátce učila na čtyřech školách v Hradci Králové (Střední průmyslová škola, Střední odborná škola veterinární, Biskupské gymnázium Bohuslava Balbína, Střední škola služeb, obchodu a gastronomie Pouchov) a také na Gymnáziu a SOŠ v Jaroměři. V lednu letošního roku jsem ukončila své studium na Pedagogické fakultě, v únoru jsem pak nastoupila na vaši školu, kde jsem působila zhruba 1,5 měsíce. Poté jsem přešla na Gymnázium Boženy Němcové do Hradce Králové.

- **Jakou máte aprobaci?**

Učitelství pro střední školy – biologie, základy společenských věd.

- **Jaký předmět nejraději učíte a proč?**

Oba mé aprobační předměty mám stejně ráda. Myslím si, že jsou oba zajímavé a dají se učit velmi poutavě, a tak doufám, že je v budoucnu budu moci učit oba dva☺.

- **Žijete v bytě nebo domečku?**

Žiji v bytě, prozatím s rodiči a sestrou.

- **Bydlíte v Jaroměři nebo jinde?**

Bydlím v Jaroměři.

- **Hrajete na nějaký hudební nástroj?**

V dětství jsem hrála na kytaru, ale v současné době se tomu již nevěnuji.

- **Umíte zpívat?**

Neumím a raději netrápím svým zpěvem ostatní.

- **Cestujete ráda?**

Cestuji velmi ráda a to především o letních prázdninách. Dovolenu si vždy patřičně užiji se vším všudy☺ Nejsem zastávce „váleci dovolené“, pokud se už někam vypravím, tak ráda poznávám místní památky a zajímavosti.

- **Jak trávíte dovolenou, jste spíše v Čechách nebo jezdíte do zahraničí?**

Nejraději mám kombinaci obojího – jedno léto dovolená v Čechách a druhý rok ráda ježu k moři – oblíbila jsem si řecké ostrovy. S dovolenou v Čechách je problém v tom, že je obtížné se při jejím plánování trefit se do týdne, který neproprší a bude hezké a teplé počasí.

- **Jaké cizí země jste navštívila?**

Z těch nám blízkých – Polsko, Německo, Rakousko a z těch vzdálenějších pak Chorvatsko, Itálie, Řecko (Kréta), Kypr.

- **Jakou kuchyni nejraději jíte?**

Mám ráda jakoukoliv kuchyni, jelikož velmi ráda jím☺ Hodně ráda mám vše sladké a z masa ryby a spíše lehčí jídla – těstoviny na jakýkoliv způsob. Nepohrdnu však ani českou kuchyní – nejraději mám svíčkovou, hovězí guláš a kuře na paprice.

- **Experimentujete v kuchyni?**

S vařením spíše začínám, takže vše, co uvařím, je takový malý experiment☺.

- **Proč jste odešla z naší školy?**

Dostala jsem skvělou nabídku z Gymnázia Boženy Němcové učit biologii v době nemoci jednoho pana profesora. Byla to taková zkouška ze strany pana ředitele, zda na této škole obstojím a budu na ní moci i v budoucnu učit. Ve zkoušce jsem obstála, a pokud vše půjde podle plánu, tak se můj sen, učit na této škole, brzy uskuteční. Jinak se mi na vaší škole velmi líbilo a za jiných okolností bych dobrovolně nikdy neodešla☺.

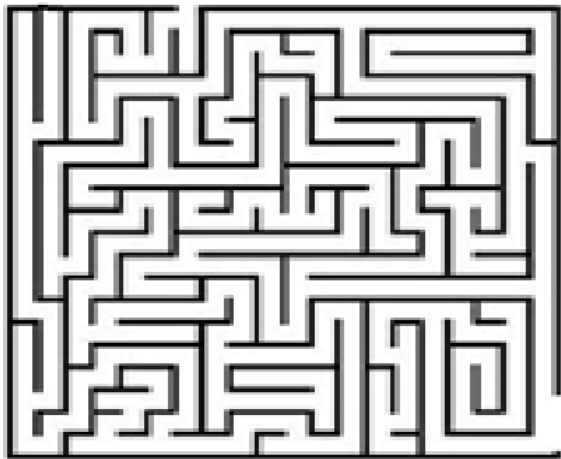
Vyberte: moře x hory, kniha x televize, sport x gauč, sprcha x vana, auto x pěší chůze.

Děkujeme za rozhovor a za zapůjčené fotografie.

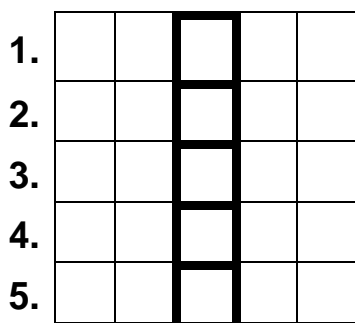
KOK

BLUDIŠTĚ

Zavolej Vřískotovi a řekni mu, ať ti pomůže vrátit Samaru do studny.

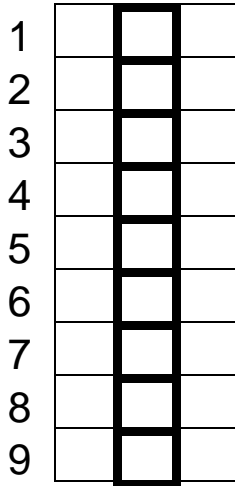
Křížovka

1. Hlavní město České republiky
2. Zbytek po ohni
3. Potter
4. Klíčky jinak
5. Strom v tropech

Doplň vtíp

„Pepíčku, proč jsi nebyl včera ve škole?“ „Vy jste říkala, že kdo nebude mít domácí úkol, ať se tu ani (tajenka křížovky)

- 1) Souhlas
- 2) Domácí zvíře
- 3) Část věci
- 4) Zrakový orgán
- 5) Cestovní doklad
- 6) Izabela zkráceně
- 7) Baf – jinak
- 8) Andrejka zkráceně
- 9) Místo, kde rostou houby

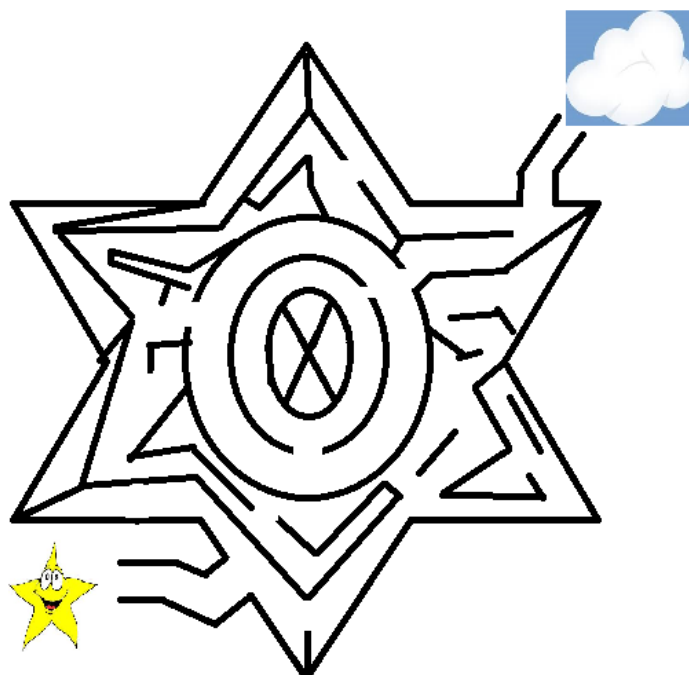
KOK, FOE, SVM

Najdeš 10 rozdílů?

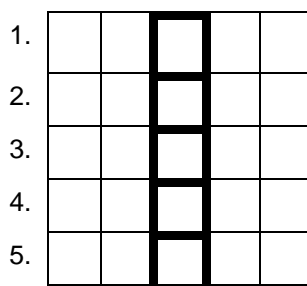
HAT

BLUDIŠTĚ

SVM

Křížovka

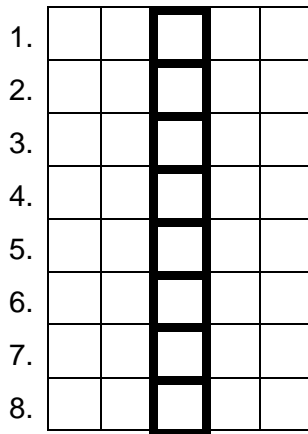

1. První měsíc v roce
2. Peckovité ovoce podobné švestce
3. Jedovatý had
4. Gladiátorské hřiště
5. Nádobna na pití čaje

SVM, GIS

Křížovka

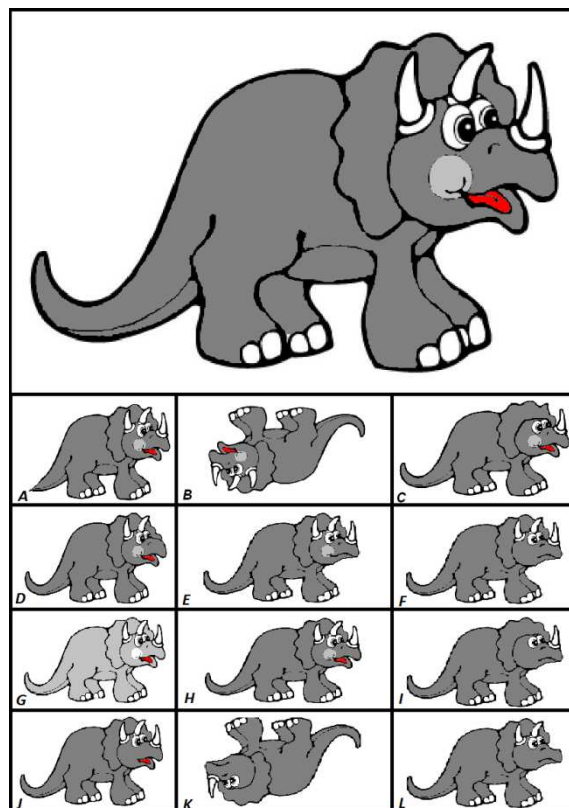
Pepíku, proč nekreslíš tatínka?
Protože nemám pastelku...

1. PRACH
2. PRST
3. DÍVČÍ JMÉNO
4. MŇAMKA
5. HLAVNÍ MĚSTO ČR
6. PÁTÝ DEN
7. OTISK BOTY
8. SPOJENÍ

FOE, NYL

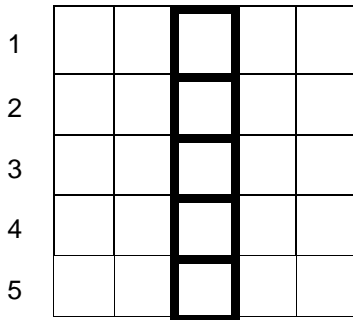
Najdi stejný obrázek

BAT

Křížovka

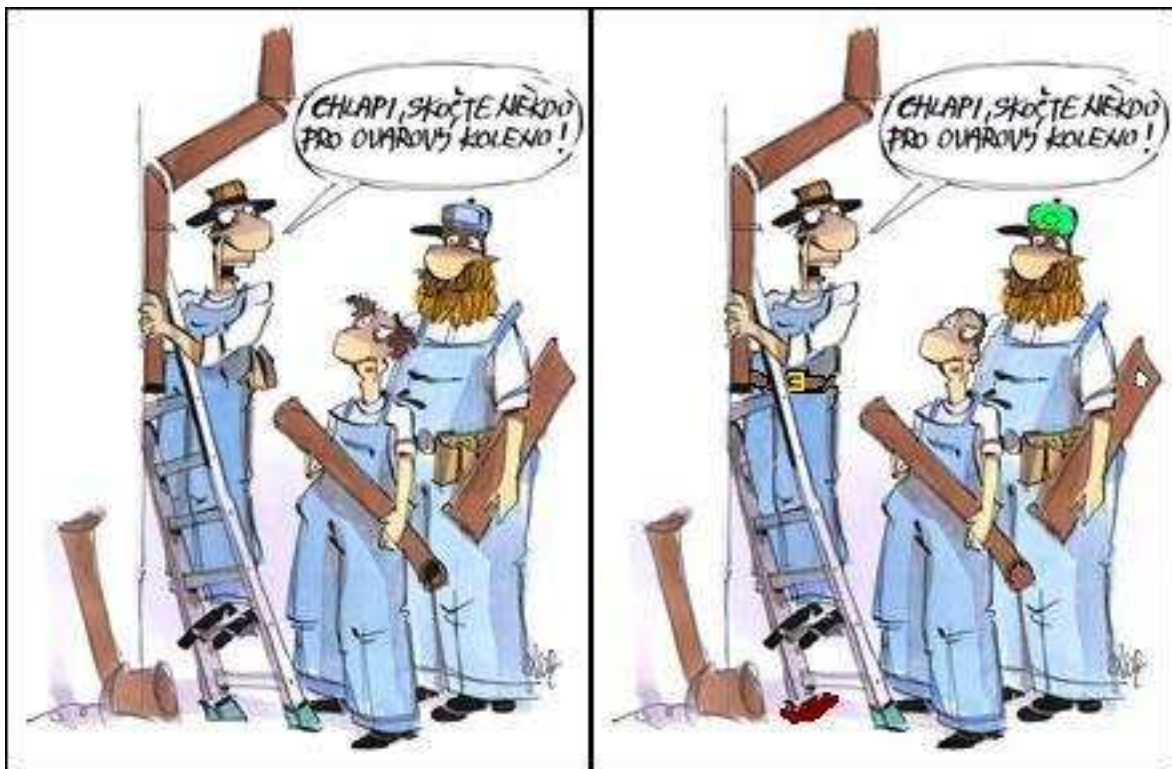
V hodinách mě stále napodobuje, chová se jako

1. PĚKNÝ KLUK
2. HLAVNÍ MĚSTO ČR
3. DOBRÉ JÍDLO
4. RÁNA
5. TROPICKÉ OVOCE

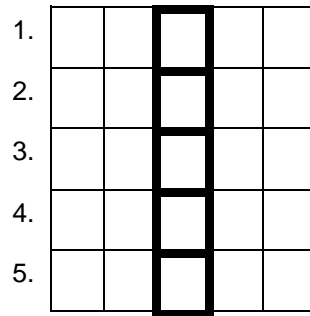
SVM, FOE, KOK

Najdi 5 rozdílů

BAT

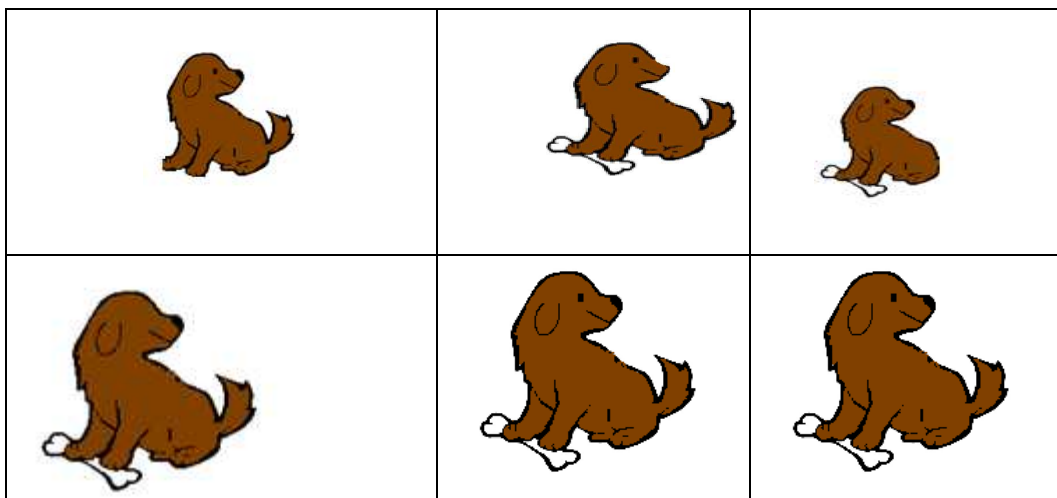
Křížovka

1. Člověk živící se lovem
2. Stát, který má hlavní město Vilnius
3. Voda v ústech
4. Nosní hlen
5. Množné číslo od slova plyn

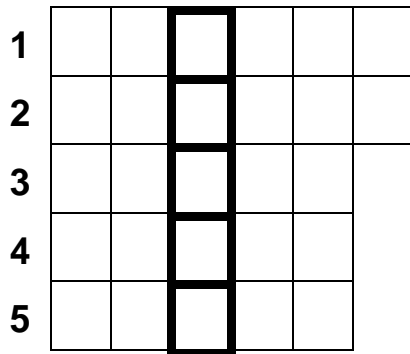
SVM, GIS

Najdi dva shodné obrázky

JIV

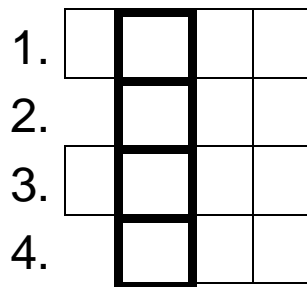
Křížovka 1

1. Stonek
2. Klubíčko jinak
3. Mrakodrap
4. „Bum“ a „...“
5. Zmrzlina jinak

Křížovka 2

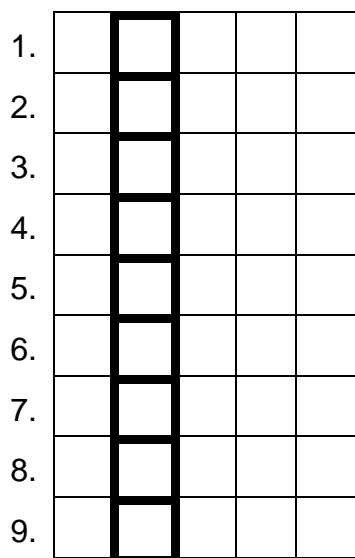
To je ale

1. Mužské jméno na i
2. Osten
3. Alkoholický nápoj z chmele
4. Žánr písní

NYL

Křížovka 1

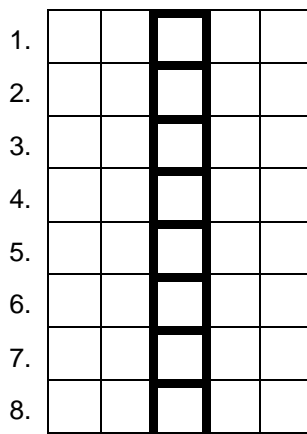
1. Domácí ...
2. Sladké plody
3. Část stromu
4. Napuchnutí
5. Obvyklé jméno kočky
6. Ondřej domácí
7. Sportovní potřeba
8. Sbírá pyl
9. TV hovorově

NYL, KOK, FOE

Křížovka 2

Jsou 2 sestry starší a mladší. Mladší sestra říká: Jsi tak krásná, chytrá a hubená nemáš žádný špeký a malý zadek. Starší sestře to přijde divné a tak se zeptá: „Co potřebuješ?“ Mladší sestra odpoví: „.....“ ??? (tajenka)

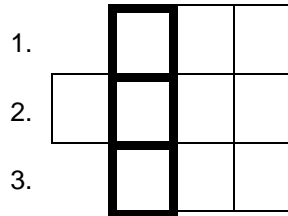

1. Školu a náměstí spojuje ...
2. Kmen indiánů
3. Oblíbený sladký nápoj
4. Domácky Adéla
5. Román a předsudek
6. Opak ano
7. Domácí mazlíček
8. Džus z jablek.

JET, VIO

Minikřížovka

.....! Vstávej
Slovo dostaneš z tajenky

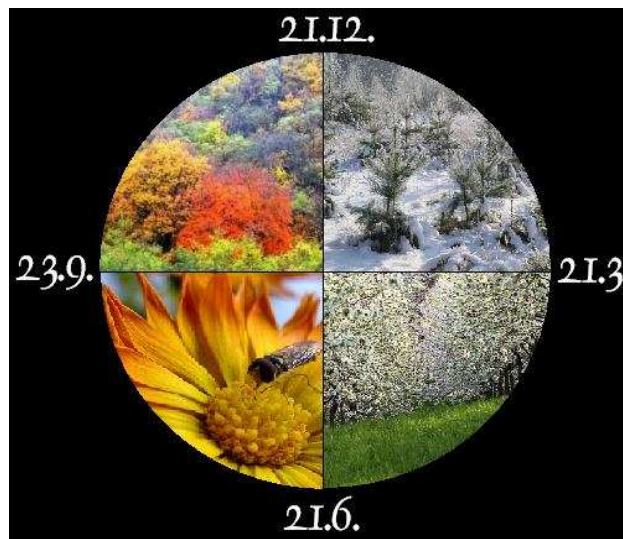

1. Game česky
2. Klučičí jméno na P
3. Honza

NYL

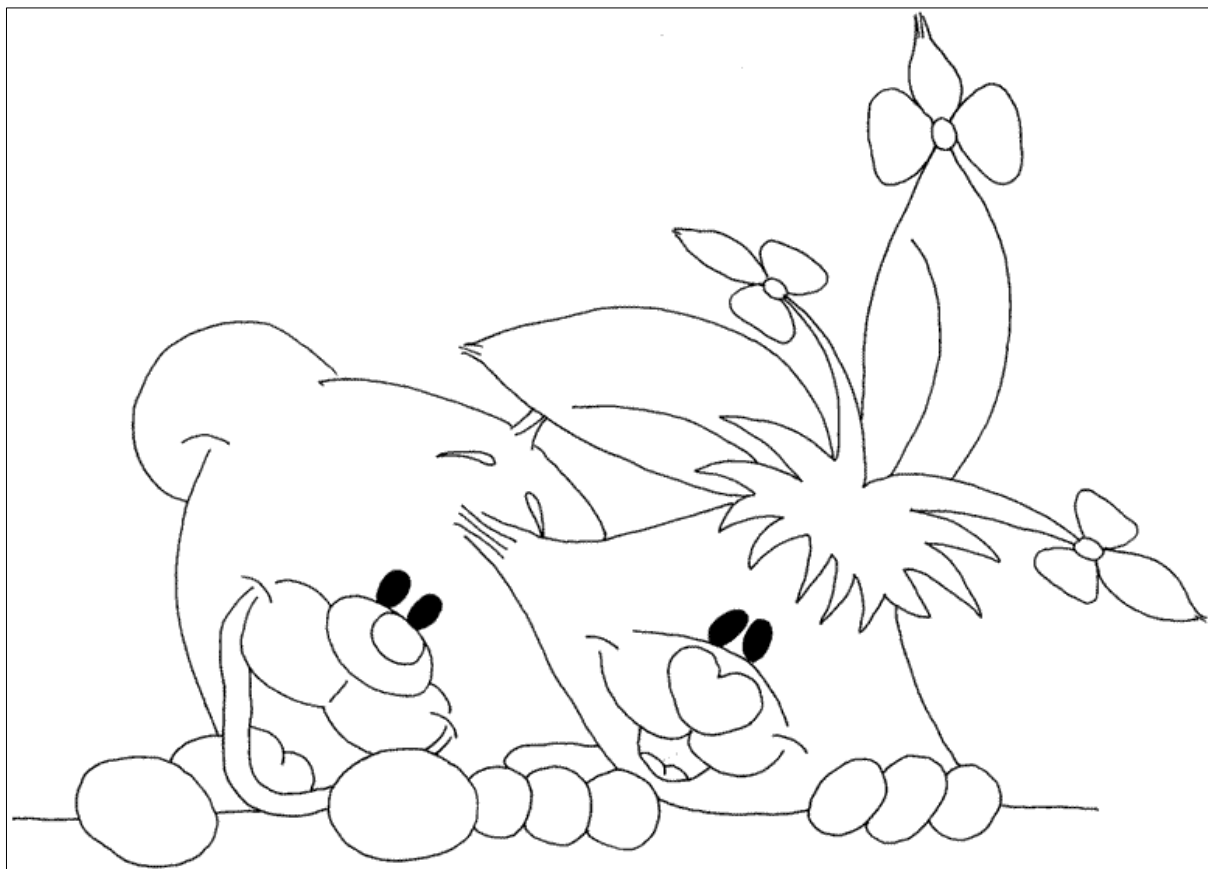
Rovnodennost

ROVNODENNOST je astronomický termín pro okamžik, kdy střed obrazu slunce na nebeské sféře prochází jarním bodem nebo podzimním bodem. Tento okamžik lze též charakterizovat tím, že slunce má vůči světovému rovníku nulovou deklinaci. Jarní rovnodennost nastává na severní polokouli obvykle 20 března a podzimní 23. září, přičemž jejich přesný čas se z roku na rok mírně mění. Další charakteristikou je to, že v okamžik rovnodennosti je zemská osa přesně kolmá na průvodič Země – Slunce.

HUJ

Omalovánky

KOK

Minirozhovor se Simonou Mikešovou

Protože se Simona Mikešová, zákyně naší školy, umístila v 11. ročníku výtvarné soutěže Frankofonie, pořádané pod záštitou Ministerstva zahraničních věcí a jmenovitě pana Karla Schwarzenberga, nemohlo si Iqčko, školní časopis ZŠ Na Ostrově, nechat ujít příležitost vyzpovídat úspěšnou výtvarnici.

- **Jaký byl námět nebo ústřední téma soutěže?**

Měli jsme možnost volby z deseti okruhů, vybrala jsem si téma Kytice. Domnívala jsem se, že je mi toto téma blízké, měla jsem hned na začátku určitou představu, jak je budu ztvárňovat. Protože bylo možno použít jakoukoliv techniku a já ráda kreslím tužkou, i tentokrát jsem se rozhodla pro kresbu tužkou a vystínování tuší. Obraz na A4 představoval zátiší s látkou a třemi růžemi, volně pohozenými směrem k divákovi

- **Slavnostní předání cen probíhalo koncem března v Černínském paláci v Praze. Jak jsi tento významný okamžik prožívala?**

Na vyhlášení výsledků soutěže jsem jela s celou rodinou. Oceněno bylo 15 žáků ze základních škol z celé republiky, a to jak ve výtvarné, tak i v literární soutěži, která byla rovněž její součástí. Slavnostní ráz celé akci dodávali zástupci Francouzského velvyslanectví a zástupci Ministerstva zahraničních věcí, veškeré proslovy byly vedeny dvojjazyčně – v češtině a ve francouzštině. Potěšil mě nejen diplom, drobné upomínkové předměty, knižní odměny, ale také galerie s výstavkou úspěšných prací ve foyer paláce.

KOK

Jíte zdravě??? – Určeno jen pro druhý stupeň

- 1) **Máš rád čokoládu?**
 - a) Ano, pár čtverečků za den
(Aby ses nepřepapkal)
 - b) Každý den ve velkém množství
(Tvoje peněženka asi zeje
prázdnou)
 - c) Je to moje droga
(Feťáku)
- 2) **Snídáš?**
 - a) Ne
(špatně)☹
 - b) Ano
(překvapivě dobře)
 - c) Občas
(špatně)☹
- 3) **A co chipsy?**
 - a) „Fuj, moc kalorií!“
(Tohle říkáš před kamarády?)
 - b) Mňam, mňam
(Souhlasím, mňam, mňam)
 - c) Když se nudím, tak co dělat jiného?
(Přééésně!)
- 4) **Co si zatím myslíš o tomto testu?**
 - a) Trapný
(sám seš trapnej)
 - b) Cool
(nepodlezej)
 - c) Je to o ničem
(že jo?)
- 5) **Které barvě pečiva dáváš přednost?**
 - a) Tmavé pečivo
(zobete zrníčka, zobete? ☺)
 - b) Bílé pečivo
(s Nutelou, co?)
 - c) Střídáte obojí
(nemáte z toho popletený chuťový
buňky?)
- 6) **V kolik večeríš?**
 - a) Pozdě
(jsi další, co kašle na svojí figuru)
 - b) Brzo
(a pak se v noci přecpáváš, co?)
 - c) Nevečeřím
(tak je to na tobě, že jo?)
- 7) **Kolik vážíš?**
 - a) Pod 50 kg
(ono to jednou přijde)
 - b) Pod 75 kg
(chtěl bys zhubnout, chtěl?)
 - c) Nad 75 kg
(špekounéé!)
- 8) **Myslíš si o sobě, že seš tlustej?**
 - a) Ano
(tak nebuď)
 - b) Ne
(prosím tě, kecáš!)
 - c) Ostatní to říkají
(včetně mě)
- 9) **Kolikrát za den jíš?**
 - a) 4 krát
(to říkej někomu jinýmu, bůčku!)
 - b) 6 krát
(abys neztloustnul!)
 - c) 22 krát
(já taky)
- 10) **Máš rád slazené nápoje?**
 - a) Ano
(byl bys vadnej, kdyby ne)
 - b) Ne
(jsi vadnej)
 - c) Občas rodiče koupí
(a pak záhadně zmizí, co?)

Bodování: Převážně a) tlustej
Převážně b) špík
Převážně c) běž se léčit ☺

Minirozhovor s Dominikem Mojžíšem

Deváták Dominik Mojžíš patří mezi ty žáky školy, kteří se v letošním školním roce přihlásili do programu ZAV. Je to metoda psaní na klávesnici počítače všemi deseti prsty, kterou vytvořil pan Zaviačič, vicemistr světa ve psaní na klávesnici. Žáci se řídí programem, který je vede od cvičení přesnosti, až ke cvičením zvyšování rychlosti. Výhodou je individuální postup, jeho grafické znázornění jako motivace, jasné a stručné instrukce, opakování obtížných partií, drilová cvičení jednotlivých písmen, slov i větných celků. Na naší škole je povinně vyučován v pátých a šestých ročnících, v deváté třídě si ho žáci, podobně jako Dominik, mohou zvolit v rámci volitelných předmětů.

- ***Dominiku, bylo pro tebe třetí místo v soutěži škol Královéhradeckého kraje překvapením?***

Ano, vzhledem k tomu, že píšu teprve půl roku jedenkrát týdně a nedosáhl jsem ani na minimální hranici pro účast v soutěži – tj. 800 cvičení, zatímco mí soupeři se pohybovali kolem čísla 1 500.

- ***Jaké disciplíny jsi v rámci víceboje absolvoval a která byla pro tebe neúspěšnější?***

Jednalo se o psaní na rychlost s penalizací 10 úhozů za chybu, s penalizací 50 úhozů za chybu, matematickou zručnost, znalost anglických slovíček a české gramatiky.

Největší obavy jsem měl z matematiky, ale nakonec ta mi přinesla překvapivě největší dílčí úspěch – zvítězil jsem. Naopak největší potíže mi dělala česká gramatika, která vyžadovala nejen hbité prsty, ale i čtenářskou dovednost a postřeh.

- ***Myslíš si, že ti znalost psaní na klávesnici poslepu všemi deseti může nějak pomoci v dalším studiu?***

Určitě, psaní mám natolik zautomatizováno, že se mohu plně soustředit na obsah textu, prsty píšou samy a já tvořím např. seminární práci, referát, učím se cizí jazyk. Nejvíce ocením tuto znalost při studiu na střední a vysoké škole.

Zadáno pro devátáky

Říká se: to nejhorší na konec. A já jsem to taky tak dodržela. Protože toto je možná poslední testík, nemůže být na jiný téma než **matematika**.

1. Číslo je dělitelné třemi, pokud:

- a. je poslední dvojčíslí dělitelné třemi
- b. je ciferný součet dělitelný třemi
- c. je na místě jednotek 0,3,6 nebo 9

2. Určete nejmenší počet kachliček o rozměrech 15cm a 20cm, ze kterých se dá složit čtverec.

- a. 10 kachliček
- b. 11 kachliček
- c. 12 kachliček

3. Určete měřítko mapy, jestliže délce 3.6cm na mapě odpovídá ve skutečnosti 45km.

- a. 1 : 1 150 000
- b. 1 : 1 200 000
- c. 1 : 1 250 000

4. Délky stran obdélníka jsou v poměru 4,5 : 1, jeho obvod je 93,5cm. Vypočítej délku jeho úhlopříčky.

- a. přibližně 39,18cm
- b. přibližně 41,24cm
- c. přibližně 43,31cm

5. Komín vysoký 25m vrhá stín dlouhý 13,5m. Jak vysoký je strom, který ve stejnou dobu vrhá stín dlouhý 12,42m?

- a. 21 metrů
- b. 22 metrů
- c. 23 metrů

6. O kolik procent musí být zvýšena cena výrobku, aby dosáhla dvojnásobku?

- a. o 50%
- b. o 100%
- c. o 200%

7. Když zjednodušíš výraz $5x - 9 - (-9 - 5x) + (3 - 2x) - (2x + 3)$, dostaneš:

- a. 6x
- b. 2x
- c. 4

8. Čemu se bude rovnat a po vyřešení rovnice: $3,5(2a - 4) - 2(13 - a) = 4a - 0,5(6a - 16)$

- a. 5
- b. 6
- c. 7

9. Vzoreček pro výpočet objemu kvádrů:

- a. $V = a \cdot b \cdot c$
- b. $V = 2abc$
- c. $S = 2(ab + bc + ac)$

KAR

Řešení hádanek

Str. 9:

Nikdo není dokonalý: karotka – mrkev, kimono – japonský oblek, mexická vlna – hromadná aktivita fanoušků na stadionu, Rubikova kostka – hlavolam, danajský dar – dar přinášející starosti, augit – křemičitan, tomograf – způsob rentgenu, kanafas – druh látky, šibřinky – maškarní ples, katastr – území

Str. 12:

Křížovka: Apríl

Str. 13:

Doplň vtip: Neukazuje

Najdeš 10 rozdílů: 4 prasklinky, 3 ulomené zoubky, 3 přidané zoubky

Str. 14:

Křížovka: Duben

Str. 15:

Křížovka: Plešatou

Najdi stejný obrázek: Obrázek pod písmenem H

Str. 16:

Křížovka: Šašek

Najdi 5 rozdílů: čepice, vlasy, díra v prkně, vlasy, příčka od žebříku, podložka pod žebříkem

Str. 17:

Křížovka: Vtipy

Najdi dva shodné obrázky: Dva obrázky vlevo dole

Str. 18:

Křížovka: Duben

Křížovka: Vtip

Str. 19:

Křížovka: Květináče

Křížovka: Spláchneš?

Str. 20:

Minikřížovka: Hej

Str. 25:

Zadáno pro devátáky: 1b, 2c, 3c, 4a, 5c, 6b, 7a, 8b, 9a

Toto číslo pro Vás připravila redakční rada IQčka:

Šéfredaktorka: Adéla Jevčáková – JEA (8. B)

Zástupkyně šéfredaktorky: Kateřina Kočí – KOK (8. B)

Členové: Tereza Jevčáková - JET (4.B), Tomáš Batelka – BAT (5.B), Vojtěch Jirka – JIV (5.B), Jana Husenicová (5.C), Jana Vašátková – VAJ (5.C), Lukáš Nymša – NYL (7.A), Jakub Tomášů – TOJ (7.A), Eva Fousková - FOE (8.B), Tomáš Hanko – HAT (8.B), Anežka Pačutová – PAA (8.B), Michaela Petrovská – PEM (8.B), Martin Svoboda – SVM (8.B), Tomáš Havlík – HVT (9.A), Renata Kačerová – KAR (9.A), Michal Tomášů – TOM (9.A), Slávek Giblo – GIS (9.C), Ondřej Vik – VIO (9.C)

Bývalí žáci: Romana Králíková – KRR

KOMIKS

Moje bláznivá osmička

5. kapitola

Sedím a popíjím colu. Je sobota okolo půlnoci. Oči se mi klíží, nejradši bych si šla lehnout, ale přemůže mě přesvědčení, že čtrnáctiny jsou jen jednou za život. A ještě k tomu, když je slaví jedna z mých nejlepších kamarádek. Andy je z nás nejmladší. Já jsem o tři měsíce starší než Andy a Míša je o dva měsíce starší než já. Narozeniny naší nejmladší se chýlí ke konci. Andy ukazuje Míše pár jejích starších fotek. Já jsem je už viděla asi tisíckrát a vždycky mě potom bolelo břicho a pusa. Když byla Andy malá, házela na všech fotkách hrozný obličej, u kterých se člověk prostě musí smát. Někdy až tlemit. Zavírají se mi oči a hlava, kterou podepírá moje pravá ruka opřená loktem o stůl, se pomaličku kácí. Zrovna ve chvíli, kdy už to vypadalo, že opravdu usnu, slyším křik a po chvíli i ránu. Leknu se a zbystřím. Znova se to ozve a najednou se do kuchyně přičítí Andy se slovy, že Míša spadla z balkonu, když se chtěla pokochat hvězdami. Najednou jsem plná energie a běžíme s Andy k místu činu.

Když tam dorazíme, kouknou se opatrně z balkonu dolů. Je to pěkná výška, dobrý tři patra. Ale dole nikdo. Otočím se na Andy s nechápavým výrazem, když tu se za ní najednou objeví Míša. Okamžitě mi spadne kámen ze srdce. Obě holky na ráz zakřičí apríl. Chvilku nechápu, ale nakonec mi docvakne, že je šest minut po půlnoci, tudíž je i prvního dubna. Už jsem zase bez energie. Navrhnou, abychom to už zabalily, abychom zítra nevstávaly až ve tři hodiny odpoledne. Holky souhlasí. Ulehám do postele a hnedka usínám. Nespala jsem ani pět minut, když mě probudila hudba. Táhlá, pomalá, klidná. Otevřu oči a kouknou na mobil. Tak to nebylo pět minut, ale dobrých devět hodin. Je něco málo po deváté. Hudba se line z kuchyně, do které mě táhne i vůně lívanců a jahodové marmelády. Andy už je v plné síle. Okamžitě mě přivítá s úsměvem na tváři. Pomalu se došourám ke stolu, na kterém už leží do- zlatova usmažené lívance, tři druhy marmelády, šlehačka a v misce jahody. Se zdviženými koutky si vychutnávám kousek po kousku, když v tom si vzpomenu, že musím dělat, protože se musím učit a dělat úkoly, kterých máme až nad hlavu. Sice je teprve devět, ale já vím, jak to se mnou vypadá, když dojde na učení a úkoly. Už není čas na vychutnávání. Rychle to do sebe kopnu, poděkuju Andy a omluvím se jí, že musím odejít takhle brzo. Andy to chápe a s veselou náladou mě vyprovodí.

Pelášim si to domů. Jak jsem předpokládala, škola mi zabere celý den. Do postele ulehám (zase úplně vyčerpaná) po deváté hodině. Ještě než usnu, přemyslím, co bych si mohla vymyslet za apríl na holky a na Petra. Sice už nebude prvního, ale když to provedu druhého, svět se nezboří. Usínám s hlavou prázdnou a bez nápadu. Ráno to vypadá, že vůbec nevstanu, ale nakonec se přeci jenom dobelhám do školy. Zvoní na první hodinu, zeměpis. Paní učitelka Sykorová vchází do třídy. Odkládá si věci na katedru a povídá: „Tak, mám pro vás menší překvapení. Napíšeme si písečku z opakování.“ Celá třída začne brblat, co to je za pitomý nápad, že tohle se nesmí a že na tohle nemá právo. „Apríl.“ řekne zeměpisářka. Celé třídě se uleví. Ale ne na dlouho. „Nebudeme psát z opakování, ale z poslední látky.“ Třetina třídy se začne chechtat, druhá třetina začne zase brblat a třetí třetina okamžitě tahá sešity. Stejně písečka nedopadá dobře. Já mám za čtyři. To je katastrofa. Míša s Andy mají za dvě. V duchu jim závidím. Najednou mě napadne super plán. O přestávce, když spolu holky sedí v lavici a povídají si, si to namířím k nim. „Holky, víte, že píšeme z ájiny?“ Holky na mě hodí nevěřící pohledy. „Jo, ptala jsem se učitelky.“ řeknu a odcházím směr dívčí záchody. Za dveřmi od třídy se ale zastavím a dívám se, jak si holky berou sešity a učí se. Aspoň jsem jim zkazila přestávku.

Najednou zvoní a angličtinářka vchází do třídy. „Tak vás tu zase po víkendu vítám. Určitě jste si ho všichni užili, jak se patří, ale podíval jste se někdo na slovíčka? Jestli ne, tak máte smůlu, protože si z nich napíšeme. Vemte si papíry.“ Koukám na ni s otevřenou pusou a vykulenýma očima. Nakonec si taky beru papír. Podle toho, co jsem věděla a co ne, to tipuju na trojku. O přestávce, když sedím v lavici, za mnou přijdou holky a poděkují mi za upozornění. Ptají se mě, jestli s nima nejdu na chodbu. Zavrtím hlavou, která, když odejdou, skončí v mých dlaních. To je teda den. Najednou mi kdosi poklepe na lavici. Zdvihnu hlavu a usměju se. „Ahoj Káto. Tak jaký jsi měla víkend?“ začne Petr. Všechno mu vyklopím. Poslouchá mě velice důkladně. To se mi na něm líbí. Umí pochopit, naslouchat. A ne jako jiní kluci, kteří jen opakují jo jo jo a vůbec se nesoustředí, co jim druhý povídá. To Petr ne. Ten takový není. Když mu to dovyprávím, utěší mě. Hned se cítím líp. Zeptám se jeho, co nového. Začne mi vyprávět, jak si užil víkend, atd. Nakonec ale řekne opravdovou novinu. „Přestav si, že budu mít sestřičku.“ vybafe na mě. Chvilku na něj jen zírám, ale nakonec mu s úsměvem na tváři pográtuluji. „A víš, jak se bude

jmenovat?“ zeptám se. „Ano, vím, hádej.“ Chvilku přemýšlím. Nakonec ze mě vypadne pár jmen, ale ani jednou se nestrefím. „Nevím.“ Odpovím nakonec. „Jako ty, Katka. Mamka se mě zeptala, jak bych chtěl, aby se jmenovala. Navrhl jsem tohle jméno a ona souhlasila. Moc se mi to jméno líbí.“ „Není to apríl, že ne?“ optám se. Ujišťuje mě, že ne. Chci o tom vědět víc, ale zvoní. Petr si jde sednout na své místo. Cestou se na mě otočí a usměje se. On je prostě supovej kluk, nedělá ze sebe machra, jako ostatní kluci. Je prostě skvělý.

KAR